

Teresa Pasual

El cor tremolós
Poemes
de
Carles Salvador

EL COR TREMOLÓS

poemes

CARLES SALVADOR

P O E M A

No sé qui ets car ^{no} et puc vore els ulls,
ni la barbata amb que forades l'aire.
L'ombrel·la et tapa el cap - decapitant·te -
i tot el cos el tens cobert de sol.

(Quin cel més blau sostenen tos genolls !).

La mar udola de desig, en vore't,
i als ulls dels homes ets indiferent.
Si la gavina no et cridés amb xiscles
la teua pell no es faria de coure.

(Les quatre veles, lluny, i tu, sirena !).
Has cridat tu la núvola de glassa
que porta l'ombra que t'ha de vestir ?
Amb el teu buf fes·la anar camí enrere
i et cobriran les flames dels meus braços.

(Ai, el coixí de la platja lluenta !).

Si els mariners es tornassen pirates
jo et robaria per dur·te ben lluny.
El sol seria la meua mirada
i, el meu Amor, despullat de paraules...

(Verda és la mar. Quin color d'esperança !).

P L A N Y

Alça els teus ulls, Amada que jo adore ;
veges si els meus els prens com a penyora.
Mon dolç mirar et tornarà serena
ara i per sempre.

Mai cap Amor no et se mostrà més savi
ni més profund que aquest que al meu cor nia
amples dolors per no poder retindre't
ben a la vora.

Voràs el sol ardint per l'alta corba
focs encenent en terres ja reseques ;
però sabràs que el meu cor regalima
paraules tendres.

Vindrà la nit vestida de tenebres
i tot ser viu perdrà la seua forma ;
només l'Amor, Amada, que et professe
sabràs claríssim.

Ton cor guarnit amb totes les garlandes
que vaig teixint amb paraules i somnis
s'adormirà i tancarà les parpelles
que m'escoltaven.

Però el meu cor seguirà fent els versos
de l'alta Amor que per tu sols respira
i bé sabrà perdonar-te tothora
l'oblit que espera.

Alça els teus ulls, Amada que jo adore ;
veges si els meus són dignes de ventura.
Mon dolç mirar s'anegarà de llàgrimes
si tu m'oblides !

A L E G R I A de l' A M O R

Beneït sia Déu
que ha ordenat la meua joia
i aquest dia estival
que fa olor de rosa.

Ella m'ha dit que m'estima
i ha besat, apassionada,
- ai, castedat de l'Amor -
la paraula blava
on es llig el meu nom.

Beneït sia Déu
i l'Amor sense mudança
i aquell glop de pau
que ha rebut el meu cor
amb sa paraula.

He jugat amb els seus dits
i el seu dit he mossegat
i sobre el meu pit
ha descansat sa mà
- coloma de cinc ales -
com cinc carícies matinals.

Ara el meu cor
té la llum de l'alba
i totes les coses són noves
dins la meua ànima.
I el blanc del seu ull és de gessamí
i el seu llavi és de gerani encés
i la seua denteta blanca
té ara el color de la llet.

Beneït sia Déu
i tota la seua obra
i aquesta Amor que ens tenim
que fa olor de rosa !

LA ROSA VERMELLA

Ai, aquella nit
en la que lluïes
una rosa vermella al pit.

Flor :
glop de sang
sobre la sina excitant !
Banderí tremolós
vora un esguard intens
i un negre i espés cabell.

Flor :
crit ;
tot un Vixca l'Amor !

I la teua faç era blanca
com no mai ;
tenies pà.lida la galta
i en el llavi un desmai,
pero una immensa alegria
en tota la teua còrpora
plena de greu harmonia.

Quan clara la teua faç !
Enguantada,
em vares donar la mà.

Ai, aquella nit
en la que lluïes
una rosa vermella al pit !

...I en despedir.nos
vaig dir.te adéu ! tot corprés
per no haver.te demanat la rosa
a canvi d'un bes.

ENTUSIASME de l'AMOR

Vixca el sol de l'estiu,
i l'hora blana,
i el cotó fluix de la núvola
que és una barca !
Vixca la fonteta ombrívola
que raja clara !
Vixca el pàmpol estilitat
de la parra,
i la gotica fulla de l'om
que es belluga i canta
al ritme del vent
que l'entusiasma !
Vixca el barranquís frescal,
i el pont, i la prada,
i la rabera que remuga
per la muntanya
(que pel matí és verda,
per la tarde és blava
i que a punta de vespre
serà morada).
Vixca l'estrelleta punxaguda
que el sol encalça,
i el blanc de la mitja lluna
que al cel es destapa.
I, sobre tot, vixca i vixca
aquesta absoluta paraula
dolça que a l'orella
porte enganxada :
- Et vullc - va dir.me
clarament, clara !,
el llavi tremolós
de l'Amada
quan jo, tendrament,
l'abraçava i besava.

Vixca el sol de l'estiu
i la seua paraula !

P O R T

Grues, navilis i veles,
aigua blava i pals majors
i una ànima escantellada
que porta a ròssec l'Amor.

